

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobců: **a) M. K.**, a **b) J. K.** obou zast. JUDr. Evou Ropkovou, LL.M., advokátkou se sídlem AK v Chocni, Husova 89, PSČ 565 01, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, PSČ 500 03, za účasti: **1. V. D.** a **2. Města Špindlerův Mlýn**, Špindlerův Mlýn 173, PSČ 543 51, v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 6. 2014, č.j. 1727/UP/2014/HŠ, a ze dne 2. 6. 2014, č.j. 1729/UP/2014/HŠ, t a k t o:

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2014, č.j. 1727/UP/2014/HŠ, a ze dne 2. 6. 2014, č.j. 1729/UP/2014/HŠ, jakož i rozhodnutí Městského úřadu Špindlerův Mlýn ze dne 27. 1. 2014, č. j. DOK/Vyst/Jeb/126/2014, a ze dne 27. 1. 2014, č.j. DOK/Vyst/Jeb/127/2014, se zrušují a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen nahradit žalobcům náklady řízení v celkové výši 18.120,-Kč, a to do 8 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jejich zástupkyně JUDr. Evy Ropkové, LL.M., advokátky se sídlem AK v Chocni, Husova 89, PSČ 565 01.**
- III. **Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Rozhodnutími žalovaného ze dne 2. 6. 2014, č.j. 1727/UP/2014/Hš, a ze dne 2. 6. 2014, č.j. 1729/UP/2014/Hš, žalovaný zamítl odvolání žalobců M. K. a J. K. proti usnesením Městského úřadu Špindlerův Mlýn ze dne 27. 1. 2014, č.j.: DOK/Vyst/Jeb/126/2014 a č.j.: DOK/Vyst/Jeb/127/2014, a tato potvrdil. Uvedenými usneseními prvoinstanční správní orgán rozhodl, že žalobci nejsou účastníky stavebního řízení ve věci povolení stavby „Penzion HAPPY – zastřešení parkovacího stání“ na stavební parc. č. 363 a parc. č. 708/88 v katastrálním území Bedřichov v Krkonoších. Citovaná rozhodnutí žalovaného napadli žalobci společnou žalobou, když jejich žalobní námitky jsou shodné, tak jako jsou shodné i důvody jich se dotýkajících žalovaných rozhodnutí, kterou odůvodnili následujícím způsobem.

I.

Obsah žaloby

Žalobci nejdříve shrnuli dosavadní průběh řízení, na jehož konci bylo vydání žalovaných rozhodnutí, podle nichž žalobci nejsou účastníky stavebního řízení ve věci povolení stavby označené jako „Penzion HAPPY – zastřešení parkovacího stání“ (dále jenom „stavba“) na stavební parcele č. 363 a pozemkové parcele č. 708/88 v kat. území Bedřichov v Krkonoších. Pod bodem II. žaloby poté popsali skutkový stav věci, pro který mají za to, že účastníky uvedeného stavebního řízení být měli.

Předně uvedli, že mají ve společném jmění manželů stavební pozemek parc. č. 520 a na něm stojící budovu čp. 117, jakož i parcely č. 708/59 a č. 708/62 v kat. území Bedřichov v Krkonoších. Stavebník V. D. je vlastníkem sousední stavební parcely č. 363, na ní stojící budovy čp. 113 a pozemku parc. č. 708/88. Žalobci provozují v čp. 117 penzion Karolína, stavebník provozuje v čp. 113 penzion HAPPY.

Žalobci dále konstatovali, že doposud vždy byli účastníky stavebních řízení, jejichž předmětem byla stavba penzionu HAPPY a naopak V. D. byl účastníkem stavebních řízení týkajících se penzionu Karolína ve vlastnictví žalobců. Tak tomu bylo zpočátku i v přezkoumávané věci, kdy stavební úřad žalobce nejdříve označil za účastníky daného stavebního řízení a takto s nimi také jednal do chvíle, než dospěl k závěru, že žalobci účastníky řízení nejsou a rozhodl o tom. Náhlá změna názoru stavebního úřadu ohledně účastenství žalobců v předmětném stavebním řízení podle nich nabourává zásadu, podle které by měl správní orgán jednat v obdobných věcech shodně (§ 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., o správním řízení, v platném znění, dále jen „správní řád“). Stavební úřad přitom došel k tomuto závěru a rozhodl o jejich neúčastenství až poté, kdy uplatnili ve stavebním řízení námitky ze dne 4. 10. 2013 a 22. 10. 2013 a kdy jim bylo dokonce stavebním úřadem doručeno vyrozumění o skončení dokazování a seznámení se s podklady rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu. Vyloučení žalobců jako účastníků stavebního řízení navrhl stavebník ve svém podání z 12. 11. 2013, a to ve zřejmé návaznosti na žalobci podané námitky. Z uvedeného žalobci dovozovali, že stavební úřad neměl pochybnosti o jejich účastenství v řízení a že vzhledem k tomu je z něho vyloučil zcela překvapivě a k návrhu stavebníka. Žalovaný se s postupem stavebního úřadu ztotožnil.

Poté žalobci uvedli důvody, pro něž s nimi mělo být jako s účastníky stavebního řízení jednáno. Své účastenství odvozovali od § 109 odst. 1 písm. e) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), dále jen „nový stavební zákon“, neboť pozemky včetně budov žalobců a stavebníka

spolu přímo sousedí. Nesouhlasí s tím, že by se stavba nedotýkala vlastnického práva žalobců, a to z celé řady důvodů. Jednak jde o stavbu situovanou ve specifickém prostředí – rekreační oblasti, a je zájmem žalobců, aby toto bylo zachováno, protože necitelné stavební akce v jejich okolí přímo ovlivňují návštěvnost a oblíbenost penzionu, na němž jsou finančně závislí. Zachování rekreačního rázu nejbližšího okolí stavby penzionu a pozemků žalobců má pak přímý vliv nejen na cenu jejich nemovitostí, ale i na komfort bydlení a kvalitu výkonu užívacích práv, které jim k penzionu Karolína a přilehlým pozemkům náleží. Byť tyto námitky uplatnili ve svém odvolání, žalovaný se k nim vůbec nevyjádřil. Pouhé sdělení, že jde o důvod irelevantní, totiž postrádá základní náležitosti každého správního rozhodnutí, v důsledku čehož je nepřezkoumatelné a nepřesvědčivé. Totéž lze říci i o námitkách ohledně kotvení předmětné stavby do garáže, která dle žalobců není postavena v souladu se stavebním povolením, a o níž je vedeno řízení o odstranění stavby. Účastníky tohoto řízení, které dosud není skončeno, přitom žalobci naopak jsou, což je pro ně nepochopitelné. Nebýt účastníkem řízení ohledně zastřešení parkovacích míst, když toto zastřešení na garáž navazuje a je do ní zakotveno. V každém případě však podle žalobců zcela absentuje jakékoliv odůvodnění závěru žalovaného k této otázce, což žalobci rovněž považují za nezákonné.

V odvolání žalobci dále namítali, že přilehlá komunikace ve vlastnictví obce je jedinou cestou k penzionu Karolína a je tak jejich oprávněným zájmem, aby stavby přímo navazující na komunikaci nikterak nebránily nebo neznemožňovaly její užívání nejen hostům jejich penzionu, ale zejména vozidlům požární, záchranné nebo technické služby. Konstatovali, že výkres situace – širší vztahy z 12/2012 neodpovídá skutečnosti, neboť z něho není zřetelná hranice mezi nemovitostmi ve vlastnictví stavebníka a přilehlé místní komunikace. Žalovaný se s touto otázkou vypořádal odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2014, sp.zn. 6 As 57/2014, s tím, že účastenství podle stavebního zákona nelze zakládat tvrzením o dotčení práva obecného užívání pozemních komunikací. Žalobci namítali, že tento odkaz je nepřipadný, neboť zmíněný rozsudek naopak hovoří v jejich prospěch, když uvádí, že o jinou situaci se jedná v případě, kdy jde o jedinou dopravní spojnici k nemovitosti a dopravní dostupnost by byla povolovanou stavbou zásadně ovlivněna. Tak jako je tomu v přezkoumávaném případě. S ohledem na charakter a podobu stavby (železobetonová deska v úrovni komunikace) je nepochybné, že stavba bude prováděna za použití dané komunikace a jelikož se jedná o jedinou přístupovou cestu k penzionu žalobců, jsou jejich vlastnická práva prováděním stavby tímto přímo dotčena. Je proto důležité, aby z výkresu byla jednoznačně zřetelná zmiňovaná hranice, zvláště když jde o úzkou komunikaci a v zimě těžko průjezdnou.

Žalovaný se rovněž nevyjádřil k odvolací námitce, že se střecha dotýká vlastnických zájmů žalobců. Pro střechu je přitom používáno podle projektové dokumentace různých pojmů (pochůzná střecha, přístřešek parkovací plochy), takže z ní nelze ani zjistit její skutečný účel. I tím mohou býti oprávněné zájmy žalobců významně ohroženy. Žalovaný se nevypořádal ani s námitkou, že z důvodu zachování podnikání v rodinném penzionu společně s přilehlými pozemky, není v zájmu žalobců, aby se rozšiřovala stavba penzionu HAPPY na úkor stísněnosti okolí penzionu Karolína, včetně jeho úplného zakrytí při pohledu z cesty, odkud přicházejí turisté. K tomuto žalovaný pouze uvedl, že se nejedná o odvolací důvod, ale pouze o spekulativní domněnky. Tento názor žalobci nesdílí, když tvrdí, že

k zastřešení není třeba železobetonové monolitické desky a naopak se domnívají, že se může jednat o přípravu na další nástavbu, která by vedla k prohloubení stísněnosti a dalšího zakrytí penzionu Karolína. Krom toho bude zvolená betonová krytina střechy působit nepřírozeně a neslučitelně s horským prostředím. I touto formou se zamýšlená stavba přímo dotýká vlastnických práv žalobců a to v souvislosti s jejich podnikáním, jak již zmíněno výše.

Žalobci v odvolání namítali, že s ohledem na propojenost stavby se stavbou dosud nepovolenou (přístavba garáže) a z důvodu toho, že nepovolená stavba se nachází v těsné blízkosti hranice s pozemkem, na němž stojí penzion žalobců, tak že je v zájmu ochrany nemovitostí ve vlastnictví žalobců i jejich dostatečná ochrana před případným požárem staveb stavebníka V. D. Rovněž tento odvolací důvod označil žalovaný za pouhou spekulaci, s čímž se žalobci neztotožňovali, neboť jimi tvrzené skutečnosti – o propojenosti staveb a rozsahu parkovacích možností – jsou doloženy přímo obsahem správního spisu, na který žalobci odkázali. Penzion HAPPY se však v důsledku svého neustálého rozšiřování směrem k penzionu Karolína přiblížil na tolik, že protipožární ochrana je pro žalobce otázkou více než důležitou. Tu však orgány veřejné správy zúčastněné na řízení podle žalobců ve vztahu k jejich účastenství ve stavebním řízení řádně neodůvodnily.

Tím, že stavební úřad vyloučil žalobce z účastenství ve stavebním řízení ohledně dané věci, vyhnul se tomu, aby se musel zabývat jimi včas vznesenými námitkami. Rezignoval tak na řádný výkon dobré správy. Žalovaný jeho postup potvrdil, čímž se podle žalobců dopustil týchž pochybení a jeho rozhodnutí je proto stejně nezákonné. Vzhledem k tomu žalobci navrhovali zrušit jak žalovaná rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež jim předcházela, a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení. Současně se žalobou podali návrh, aby krajský soud přiznal žalobě odkladný účinek.

II.

Vyjádření žalovaného k žalobě.

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 15. 9. 2014. Shrnul v něm žalobní důvody a dal, že napadená usnesení řádně přezkoumal. Uvedl, že před vydáním rozhodnutí vyzval žalobce, aby doplnili, v čem konkrétně spatřují možné dotčení svých vlastnických práv k pozemkům parc. č. 708/59, 708/62 a st. 520 v katastrálním území Bedřichov v Krkonoších a stavbám na nich, prováděním stavby zastřešení parkovacího stání. Dodal, že při posuzování naplnění zákonných podmínek účastenství žalobců ve stavebním řízení vycházel i z právního názoru vyjádřeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2012, sp. zn. 9 As 63/2012, podle něhož k účastenství ve správním řízení postačí pouhá „potence“ neboli „možnost“ přímého dotčení, nikoli reálnost zásahu do práv účastníka, která se řeší až v meritorním řízení. Dospěl přitom k závěru, že v daném případě nemůže prováděním stavby nastat ani pouhá možnost přímého dotčení vlastnického práva žalobců. Žalovaný se proto ztotožnil se závěrem stavebního úřadu, který žalobcům účastenství ve stavebním řízení nepřiznal, a to zejména odkazem na stavebně technické provedení záměru, vyplývající z přiložené projektové dokumentace, z níž je patrné, že nemůže nastat ani možnost, že by prováděním stavby mohlo být jejich vlastnické právo k jejich sousedním pozemkům přímo dotčeno.

Žalovaný uzavřel, že se vypořádal se všemi odvolacími námitkami v odůvodnění žalovaného rozhodnutí, a proto se na ně v dalším i odkázal. Navrhoval žalobu zamítnout.

III.

Vyjádření osob zúčastněných na řízení k žalobě

Osoba zúčastněná na řízení – V. D. – se vyjádřil k žalobě dopisem, který krajský soud obdržel dne 20. 8. 2014. V něm předně označil žalobu, jíž se žalobci domáhají účastenství ve stavebním řízení, za šikanózní. Žalobu označil za zbytečně obsáhlou, v níž se žalobci zabývají otázkami, které nejsou předmětem řízení a ani s ním věcně nesouvisejí. V této souvislosti zmiňoval přístavbu garáže k penzionu Happy, když „se jedná o zcela samostatnou stavbu a předmětná železobetonová deska není do této stavby kotvena, jak nesprávně tvrdí žalobci...“. Jmenovaný se ztotožnil se závěry orgánů veřejné správy zúčastněnými na řízení, když podle něho žalobcům nepřísluší postavení účastníků daného stavebního řízení, žalované rozhodnutí je řádně odůvodněno a přezkoumatelné. Námitky, o které žalobci opírají své přesvědčení o jejich účastenství v řízení označil za nepřipadné (přístupová komunikace, rekreační oblast, změna názoru stavebního úřadu na postavení žalobců ve stavebním řízení). Daný případ není ani obdobný s jinými jeho stavebními záležitostmi. Navrhoval žalobu zamítnout.

Za osobu zúčastněnou na řízení se přihlásilo dále město Špindlerův Mlýn, do doby vydání tohoto rozsudku se však k žalobě nevyjádřilo.

IV.

Jednání krajského soudu

Krajský soud projednal žalobu v souladu s odkazem na § 76 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání, neboť při posuzování návrhu na vydání rozhodnutí o odkladném činku žaloby zjistil, že žalovaná rozhodnutí zruší pro vady řízení (o tom viz dále). Na základě toho přezkoumal napadená rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s., přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

V.

Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

V obou žalovaných rozhodnutích žalovaný nejprve shodně popsal průběh stavebního řízení ve věci povolení stavby zastřešení parkovacího stání penzionu Happy, uvedl obsah odůvodnění usnesení prvoinstančního správního orgánu o nepřiznání postavení účastníků stavebního řízení žalobcům, jakož i obsah jejich odvolání proti nim. To vše až na šestou stranu žalovaných rozhodnutí. Poté přistoupil (uvedl) k otázce účastenství žalobců v daném stavebním řízení mimo jiné následující:

„....Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2012 č. j. 9 As 63/2012, k účastenství ve správním řízení postačí pouhá „potence“ neboli „možnost“ přímého dotčení, nikoli reálnost zásahu do práv účastníka, která se řeší až v meritorním řízení. Je totiž nutno

rozlišovat posuzování, zda bude účastníkem řízení, tedy zda existuje pouhá možnost přímého dotčení. Jestliže taková možnost existuje, pak jej nutno zahrnout do okruhu účastníků řízení a teprve v meritorním řízení zkoumat, zda bude dotčen či nikoli. Nutno tedy rozlišovat námitku účastenství v řízení podle § 28 správního řádu a námitku přímého dotčení účastníka v meritorním řízení.

K tomu odvolací orgán uvádí rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2009 č. j. 5 As 67/2008, podle něhož účastenství ve správním řízení podle stavebního zákona má vždy dvě podmínky – existenci vlastnického nebo jiného věcného práva a jeho přímé dotčení. Klíčovým pojmem je proto „přímé dotčení“, v tomto přímé dotčení prováděním stavby.

V té souvislosti odvolací orgán rovněž zmiňuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2014 č. j. 6 As 57/2014, podle něhož „účastenství v řízeních podle stavebního zákona nevychází ze správního řádu, ale ze speciálních ustanovení stavebního zákona. Podle § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona tedy byly správní orgány povinny posoudit, zda by mohl být stěžovatel prováděním stavby přímo dotčen na svém vlastnickém právu. Pokud by chtěl stěžovatel své účastenství podle stavebního zákona zakládat jen na „dotčení“ práva obecného užívání pozemních komunikací, které mu svědčí stejně jako komukoliv jinému (§ 19 zákona č. 213/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů), nemohl by uspět.“

Stavební úřad podle žalovaného v usneseních odůvodnil, proč je vyloučeno, aby prováděním stavby mohlo být vlastnické právo žalobců k jejich sousedním nemovitostem přímo dotčeno (relevantní úvahy v tomto směru ovšem krajský soud neshledal, jak uvede dále), a to zejména s odkazem na stavebně technické provedení záměru, vyplývající z přiložené projektové dokumentace. Především pak proto, že záměr má být realizován uvnitř stávající stavby, přičemž plocha zastřešení bude sousedit svou otevřenou stranou pouze s přiléhající komunikací.

Žalovaný z projektové dokumentace zjistil, že se jedná o stavební úpravu spočívající v zastřešení prostoru sloužícího jako parkovací stání před vjezdem do garáže v penzionu HAPPY čp. 113 v Bedřichově, přičemž konstrukci zastřešení tvoří monolitická železobetonová deska tl. 120 mm, která bude uložena na dolní příruby ocelových válcovaných nosníků, které budou uloženy na stávající železobetonovou zeď a na cihelnou obvodovou zeď penzionu, kladené v osové vzdálenosti 1,5 m. Na desku budou uloženy tvarovky z lehkého betonu pro vylehčení stropní konstrukce, na horní ploše tvarovek bude provedena horní železobetonová deska tl. 80 mm, povrch desky bude pochozí a bude tvořen betonovou dlažbou. Z projektové dokumentace dále vyplývá, že na místě stavby nebudou prováděny žádné zemní práce, nebude použito žádných stavebních mechanismů, které by prováděním stavby mohly nad míru přiměřenou poměrům negativně ovlivnit sousední pozemky a stavby na nich. Naopak stavební úřad nadbytečně odůvodňoval obsah výroků svých usnesení ve vztahu k přilehlé komunikaci, když ve světle výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2014 č. j. 6 As 57/2014, nelze přiznat postavení účastníka stavebního řízení na základě možnosti přímého dotčení práva obecného užívání veřejné komunikace ve smyslu § 19 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, neboť v takovém případě se nemůže jednat o dotčení vlastnického práva, nýbrž se jedná pouze o veřejné právo každého veřejně přístupnou komunikaci užívat. Žalovaný dále konstatoval, že povinnost stanovit okruh účastníků řízení je na

straně stavebního úřadu od okamžiku podání žádosti, kterou se zahajuje řízení. a že případná korekce již zaujatého názoru na tuto otázku je možná.

S odvolacími námitkami žalobců proti usnesením stavebního úřadu ohledně jejich účastenství ve stavebním řízení (shodnými, a proto také shodně) se žalovaný vypořádal v samém závěru žalovaných rozhodnutí takto (byla převzata citace z rozhodnutí týkajícího se žalobkyně):

„Odvolací orgán proto zkoumal, jaké odvolací důvody odvolatelka uváděla k tomu, aby obhájila své tvrzení, že je účastníkem stavebního řízení, tedy že může být její vlastnické právo k sousedním pozemkům parc.č. 708/59, 708/62 st.p.č. 520 a stavbě č.p. 117 na něm prováděním stavby přímo dotčeno. Z obsahu odvolání ani z obsahu námitek podaných v průběhu řízení odvolací orgán nezjistil, že by takové důvody odvolatelka uvedla, tedy že by prokázala, že ji svědčí zákonné podmínky pro přiznání účastenství ve stavebním řízení podle § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona, tedy především přímé dotčení jejího vlastnického práva prováděním stavby a v čem by toto přímé dotčení konkrétně mělo spočívat.

K odvolacímu důvodu, že stavební úřad dostatečně svůj výrok o účastenství neodůvodnil, se odvolací orgán vyjádřil výše a s odůvodněním stavebního úřadu se ztotožňuje. Z odvolacího důvodu, že „předmětná lokalita je rekreační oblastí a že provoz penzionu v jeho vlastnictví je přímo ovlivněn charakterem okolí a okolní zástavbou“ a že „horské prostředí je specifickou oblastí se specifickými nároky na ochranu a zachování rekreačního rázu a že je zdrojem obživy manželů K., ale i ostatních obyvatel Špindlerova Mlýna“, nevyplývá přímé dotčení vlastnického práva odvolatele prováděním stavby.

Rovněž odvolací důvod spočívající v tvrzení, že účastenství ve stavebním řízení náleží J. K. z důvodu, že „železobetonová deska, která je součástí stavby zastřešení parkovacího stání penzionu Happy, bude podle projektové dokumentace stavby kotvena do stěny garáže, která je součástí stavby penzionu Happy, která je však provedena v rozporu s vydaným stavebním povolením, a že ve věci přístavby této garáže je dosud vedeno řízení o dodatečném povolení stavby“ jako odvolací důvod do usnesení o účastenství ve zcela jiném řízení, tedy ve stavebním řízení ve věci vydání stavebního povolení pro stavbu „Penzion HAPPY – zastřešení parkovacího stání“ na pozemku parc. č. st. 363 a parc. č. 708/88 v katastrálním území Bedřichov v Krkonoších, v obci Špindlerův Mlýn, není relevantní.

K odvolacímu důvodu, že „je v zájmu odvolatele, aby stavba zastřešení parkovacího stání penzionu Happy bezprostředně navazující na místní komunikaci ve vlastnictví obce, která je jedinou příjezdovou cestou k penzionu Karolína, nebránila, nebo neznemožňovala užívání komunikace hosty penzionu případně vozidly hasičského záchranného sboru, zdravotnické záchranné služby anebo technických služeb“, se odvolací orgán vyjádřil již výše.

K odvolacímu důvodu J. K., podle něhož „není v jejím zájmu rozšiřování penzionu Happy, že je tak zakryt pohled na její penzion Karolína z přístupové cesty a že se obává, že provedení zastřešení parkovacího stání monolitickou železobetonovou deskou bude znamenat další rozšiřování penzionu Happy případnými nástavbami, nebo přístavbami“ odvolací orgán uvádí, že se nejedná o odvolací důvod, který by směřoval do usnesení podle § 28 správního řádu, ale jde pouze o spekulativní domněnky, které neprokazují přímé dotčení vlastnického práva odvolatele prováděním stavby. Rovněž odvolací důvod, podle něhož „betonová střešní krytina působí v místě stavby nepřírozně a architektonicky nezapadá do území“ není odvolacím důvodem směřujícím do usnesení podle § 28 správního řádu, neboť postrádá to

základní, tedy uvedení důvodu, v čem spočívá přímé dotčení vlastnického práva prováděním stavby. Závěrem J. K. uvedla, že je v zájmu ochrany nemovitostí v jejím vlastnictví protipožární ochrana, přičemž požárně bezpečnostní řešení stavby zastřešení parkovacího stání penzionu Happy počítá s parkováním jednoho auta, nicméně že je zcela evidentní, že bude sloužit pro parkování více osobních automobilů. I tento odvolací důvod je v rovině pouhé spekulace.“

Jak krajský soud ze správního spisu zjistil, usneseními Městského úřadu Špindlerův Mlýn ze dne 27. 1. 2014, č.j.: DOK/Vyst/Jeb/126/2014 a č.j.: DOK/Vyst/Jeb/127/2014, bylo rozhodnuto o tom, že žalobci nejsou účastníky stavebního řízení ve věci povolení stavby „Penzion HAPPY – zastřešení parkovacího stání“ na stavební parc. č. 363 a parc. č. 708/88 v katastrálním území Bedřichov v Krkonoších. Stavební úřad i žalovaný posoudili tuto stavbu jako „stavební úpravu“ stavby již dokončené, krajský soud však tento názor nesdílí.

Podle § 2 odst. 5 písmeno c) nového zákona je totiž stavební úpravou změna dokončené stavby, při které se zachovává její vnější půdorysné i výškové ohraničení. O takový případ ale v daném případě nejde. Vždyť se zastřešuje volné parkovací stání, dosud volný prostor, v dvorním traktu penzionu. Takže, která že to dokončená stavba je měněna formou její stavební úpravy? Žádná. Jde vlastně o stavbu novou, kterou se (předmětným zastřešením) tento prostor uzavře, čímž vznikne nový polouzavřený a stavebně ohraničený prostor, funkčně spojený se stavbou penzionu, přinejmenším s jeho garáží. Ta byla původně povolena jako přístavba s rovným zastřešením, na němž měla být pochozí terasa. Namísto ní ale stavebník postavil nový obestavěný prostor (sklad, zádveří, kuchyň) o zastavěné ploše 39 m². Právě tuto nedovolenou stavební činnost žalobci v žalobě zmiňují s tím, že je předmětem řízení o odstranění, respektive o jejím dodatečném povolení, které dosud nebylo skončeno a v němž postavení účastníků řízení mají. Jsou tudíž přesvědčeni o tom, že jim toto postavení náleží i v přezkoumávané věci a krajský soud se s nimi již jen z tohoto důvodu s ohledem na § 2 odst. 4 správního řádu ztotožňuje (zásada předvídatelnosti).

Nenamítá přitom totiž nic proti tomu, jsou-li i v jednom období, tedy souběžně, projednávány změny jednotlivých částí téže stavby v různých řízeních, ale to jen za předpokladu, že je lze skutečně od sebe oddělit, že jsou samostatné se vším všudy. V projednávané věci jde ale o přístavbu penzionu, byť se stavba tváří jako bezvýznamné zastřešení. Pojem přístavby definuje ustanovení § 2 odst. 5 písmeno b) nového stavebního zákona jako změnu dokončené stavby, kterou se stavba půdorysně rozšiřuje a která je vzájemně provozně propojena s dosavadní stavbou. A to je vzhledem k výše uvedenému právě daný případ, kdy rozhodujícím pro závěr o přístavbě je propojení nově vzniklého prostoru v důsledku zastřešení se stavbou penzionu. Jedná se přinejmenším o vjezd do garáže, spojující nově vzniklý prostor s hlavní stavbou. Skutečnost, že nově vzniklý zastřešený prostor rozšiřuje zastavěnou plochu penzionu vyplývá i z celé řady dalších předpisů. Např. podle § 2 odst. 7 nového stavebního zákona je zastavěná plocha pozemku součtem všech zastavěných ploch jednotlivých staveb. Zastavěnou plochou stavby se rozumí plocha ohraničená pravoúhlými průřezovými lícemi obvodových konstrukcí všech nadzemních i podzemních podlaží do vodorovné roviny. U objektů poloodkrytých (bez některých obvodových stěn) je zastavěná plocha vymezena obalovými čarami vedenými vnějšími lícemi svislých konstrukcí do vodorovné roviny. U zastřešených

staveb nebo jejich částí bez obvodových svislých konstrukcí je zastavěná plocha vymezena pravoúhlým průmětem střešní konstrukce do vodorovné roviny. Z uvedeného tudíž plyne, že do zastavěné plochy stavby penzionu je nutno přičíst i nově zastřešenou plochu. Zastavěnou plochu stavby ale nelze rozšiřovat stavebními úpravami, nýbrž pouze přístavbou. Tomu, že v dané věci má vzniknout přístavba penzionu, svědčí i ustanovení § 3 písmeno a) vyhl. č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, podle něhož se pro účely této vyhlášky rozumí budovou nadzemní stavba včetně její podzemní části prostorově soustředěná a navenek převážně uzavřená obvodovými stěnami a střešní konstrukcí. V neposlední řadě je třeba v této souvislosti zmínit ČSN 73 4055 „Výpočet obestavěného prostoru pozemních stavebních objektů“, z jejíhož názvosloví v článku I. plyne, že zastavěná plocha je plocha půdorysného řezu vymezeného vnějším obvodem svislých konstrukcí uvažovaného celku (budovy, podlaží nebo jejich částí). Její obestavěný prostor je tvořen po stranách obalovými plochami, dole rovinou upraveného terénu, odpovídající zastavěné ploše, a nahoře právě oním zastřešením.

Nově vzniklý prostor penzionu je pak propojen s tou jeho částí (garáží), ohledně které bylo zahájeno řízení o odstranění, dosud neskončené a jehož účastníky žalobci jsou. Obě stavby (zastřešení x garáž) tak spolu souvisí stavebně, provozem a nic na této skutečnosti nezmění okolnost, že je mezi nimi dilatace. Právě pro jejich provozní propojení však nemůže být postavení žalobců jako účastníků řízení posuzováno jinak v případě řízení ohledně stavby garáže s nepovolenou nástavbou na straně jedné a tzv. „zastřešením“, ve skutečnosti přístavby k penzionu čp. 113, provozně navazující na stavbu, o jejímž osudu nebylo dosud stavebním úřadem rozhodnuto. Krom toho třeba poznamenat, že stavba zastřešení byla navržena podle projektové dokumentace i na části pozemku parc. č. 708/60, ten však ve stavebním povolení uveden není.

Stavební úřad nepřiznal žalobcům postavení účastníků vpředu uvedeného stavebního řízení z následujících důvodů. Předně proto, že jde o stavební úpravu (s čímž se krajský soud neztotožnil, jak uvedeno výše) spočívající v zastřešení stávajícího, ze tří stran uzavřeného parkovacího stání, které se nachází v úrovni prvního nadzemního podlaží penzionu HAPPY čp. 113, před vjezdem do garáže, v místě pod sousední místní komunikací. Pochozí střecha předmětného zastřešení tak bude přístupná pouze ze sousední místní komunikace, se kterou bude v podstatě v úrovni. Plocha samotného zastřešení bude ze západní a jižní strany od okolí oddělena obvodovými stěnami stávající stavby penzionu HAPPY, z východní strany lávkou sloužící ke vstupu do objektu z místní komunikace a ze severní strany bude v celé délce ohraničena místní komunikací, od které však bude v dostatečné vzdálenosti, a je tak vyloučeno, aby provoz na ní předmětné zastřešení jakkoliv negativně ovlivňovalo nebo omezovalo. Objekt čp. 117 je od zastřešení oddělen přístavbou jídelny a je zcela vyloučeno, aby prováděním stavby zastřešení byla práva žalobců k sousednímu objektu a pozemkům přímo dotčena. Z uvedeného prvoinstanční správní orgán dovodil, že žalobci nesplňují zákonem stanovené podmínky pro to, aby byli účastníky daného stavebního řízení. Odůvodněnost tohoto závěru prý plyne i ze skutečnosti, že jejich námitky ze dne 22. 10. 2013 se dotýkaly pouze navrženého řešení a projektové dokumentace, nikoliv přímé dotčenosti jejich vlastnických práv.

K tomu třeba konstatovat, že stavební úřad jednal se žalobci po celou dobu předmětného stavebního řízení jako s jeho účastníky. Dokonce je podáním ze dne 31. 10. 2013, tedy ještě poté, co uplatnili své námitky v dopisu ze dne 22. 10. 2013, vyrozuměl o skončení dokazování a jako účastníky řízení je seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu. Za tohoto stavu ale žalobci neměli sebemenší důvod jakkoliv pochybovat o svém postavení účastníků v probíhajícím stavebním řízení ani racionální potřebu tuto svoji pozici obhajovat. To by jistě učinili, jak vidno ze žaloby, pokud by o záměru stavebního úřadu vyloučit je z řízení věděli. Ze správního spisu prvoinstančního správního orgánu však vůbec neplyne, že by je o něm stavební úřad uvědomil, byť nešlo o rozhodnutí přímo ve věci. Jednalo se však o rozhodnutí o hmotně právních otázkách (účastenství v řízení) a za této situace byl na místě postup dle § 36 odst. 3 správního řádu, podle něhož mají účastníci řízení obecné právo vyjádřit se před rozhodnutím k jeho podkladům. Uvedený postup stavebního úřadu má krajský soud za nesprávný a v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů (viz např. s § 4 odst. 3 správního řádu, podle něhož správní orgán s dostatečným předstihem uvědomí dotčené osoby o úkonu, který učiní, je-li to potřebné k hájení jejich práv a neohrozí-li to účel úkonu). Uvedeným postupem tak byli žalobci v podstatě zkráceni o jednu instanci ve věci rozhodování o jejich účastenství a v rozhodnutí o něm jim bylo nekorektně podsouváno, že v dopisu ze dne 22. 10. 2013 neuvedli žádné námitky, jež by o jejich účastenství měly svědčit. Stavební úřad totiž jaksi zapomněl dodat, že jej psali v době, kdy o jejich účastenství nebylo sebemenších pochyb (viz výše).

Z projektové dokumentace stavby, konkrétně z listu označeného názvem „SITUACE – ŠIRŠÍ VZTAHY“ stavby, vyhotoveného v měřítku 1:250, a dále z jejího listu označeného jako „SITUACE - ORTOFOTO MAPA“, ověřených stavebním úřadem, krajský soud zjistil, že obě stavby, užívané jako penziony, jsou od sebe vzdáleny v nejbližším místě cca 7,25m. Vzhledem k jejich velikosti a účelům jejich využití tak rozhodně nelze říci, že by se tyto stavby vzájemně nemohly ovlivňovat. Opak je pravdou, možností je v tomto směru celá řada, jako např. hlukem, kouřem, provozem atd. Vzhledem k uvedené vzdálenosti lze tak mluvit o bezprostředním sousedství obou staveb, respektive jejich vlastníků.

Podle § 109 písm. e) nového stavebního zákona je účastníkem stavebního řízení mimo jiné vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno. Prvním předpokladem pro naplnění definice účastníka stavebního řízení (tzv. souseda) je tudíž existence vlastnického práva k sousedním nemovitostem. Tento požadavek žalobci splňují. Druhým předpokladem je vliv provádění stavby na jejich vlastnické právo. Při výkladu tohoto ustanovení nemůže krajský soud nezmínit a ponechat stranou historický vývoj zákonné úpravy účastenství ve stavebním řízení.

Za účinnosti zákona č. 87/1958 Sb., o stavebním řádu, byli účastníky stavebního řízení vedle stavebníka též „vlastníci (uživatelé) sousedních nemovitostí, popřípadě jiné osoby, jejichž práv a oprávněných zájmů by se mohla stavba dotknout“ (viz § 25 odst. 4 jeho prováděcí vyhlášky č. 144/1959 Ú.I.). Podle zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), účinném od 1. 10. 1976, byli účastníky stavebního řízení podle jeho § 59 odst. 1 písm. b) „osoby, které mají vlastnická nebo jiná práva k pozemkům a stavbám na nich, včetně osob, které mají vlastnická nebo jiná práva k sousedním pozemkům a stavbám na nich, a tato práva mohou být stavebním

povolením přímo dotčena“. Podle nového stavebního zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), účinného od 1. 1. 2007, jeho ustanovení § 109 odst. 1 písm. e) je účastníkem stavebního řízení „vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo navrhovanou stavbou přímo dotčeno“. Toto ustanovení bylo novelizováno zákonem č. 350/2012 Sb., kterým se mění zákon č. [183/2006 Sb.](#), o územním plánování a stavebním řádu ([stavební zákon](#)), ve znění pozdějších předpisů, a některé související zákony, tak, že od 1. 4. 2013 zní následovně: „Účastníkem stavebního řízení je pouze vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno.“

Protože o účastenství, respektive o neúčastenství žalobců v daném stavebním řízení bylo rozhodováno v období od 27. 1. 2014 do 2. 6. 2014 (stavební řízení bylo zahájeno dne 7. 6. 2013), byla pro posouzení této otázky relevantní právě tato posledně uvedená zákonná úprava. Dlužno přitom konstatovat, že prvoinstanční správní orgán její obsah ve svých usneseních vůbec nezmínil, pouze v jejich samém závěru označil příslušné zákonné ustanovení a víceméně jen konstatoval, že vzhledem k oddělení zastřešení od objektu čp. 117 přístavbou jídelny je zcela vyloučena dotčenost žalobců v jejich právech. O tom, že vycházel z mylných předpokladů, pojednal krajský soud již výše.

Krajský soud neprovedl uvedený historický exkurz náhodou, nýbrž zcela záměrně s ohledem na výklad slovního spojení, podle něhož účastenství ve stavebním řízení souvisí s přímým dotčením vlastnických práv sousedů v důsledku provádění stavby. Vzdor tomuto slovnímu vyjádření, které může svádět k leccemu, je totiž nelze právě v historickém kontextu, ale i současné judikatury i právní úpravy vykládat jinak, než že jde stále o dotčení vlastnických práv sousedů stavbou jako takovou, její samotnou existencí. Že se nejedná jen o možnost dotčení při její výstavbě. Je totiž třeba mít vždy na paměti, že i správní orgány jsou povinny při rozhodování přihlídnout nejen k doslovnému znění příslušné právní úpravy, ale ctít i její účel. Proto i pro rozhodovací činnost správních orgánů platí to, že výklad a použití právních norem je nutné podříditi jejich obsahově materiálnímu smyslu a respektování základních konstitutivních hodnot demokratické společnosti a těmito hodnotami užití právních norem je vždy poměřovat (srov. nálezy ÚS ze dne 21.12.1993, Pl. ÚS 19/1993). Nelze tudíž ani připustit, aby v právním státě občanské společnosti byla ochrana vlastnických práv občanů zužována oproti letité úpravě chránící vlastnická práva sousedů, platné dokonce i v předchozím totalitním systému (především za účinnosti zákona č. 87/1958 Sb.) pouze na otázku vlastní realizace stavby. Ad absurdum by to totiž znamenalo, že proběhne-li bezkonfliktně vlastní realizace stavby, může se zrodit v území cokoliv.

Při aplikaci čistě jazykového výkladu § 109 písm. e) nového stavebního zákona, v platném znění, by krom toho docházelo k vylučování z účastenství i těch potencionálních účastníků stavebního řízení, kteří by se cítili být dotčeni na svých právech i v jiných v otázkách, které jinak patří do zákonného předmětu přezkumu ve stavebním řízení (viz § 111 odst 1 a 2 nového stavebního zákona), nikoliv jen procesem výstavby samotné. Tedy např. stavebně technickým řešením stavby, včetně použitých materiálů či účinky budoucího užívání stavby, což má krajský soud rovněž za nepřijatelné a v rozporu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních

práv a svobod, neboť by byli takoví sousedé zbavováni práva na přístup k soudu a soudní ochranu

Na otázku stanovení okruhu účastníků stavebního řízení lze proto nadále hledat odpovědi v dosavadní široké judikatuře, a to jak Ústavního soudu, tak Nejvyššího správního soudu, z níž lze připomenout např. rozsudek ze dne 14. února 2014, č.j. 6 As 10/2013-58. V něm řešil Nejvyšší správní soud případ, ve kterém podle Městského soudu v Praze nešlo o účastníka stavebního řízení – jinak vlastníka sousedních nemovitostí – neboť prý nemohlo být prováděním stavby přímo dotčeno jeho právo, a to s hledem na vzdálenost domu, ve kterém bydlel, od stavby předmětné komunikace, resp. z důvodu velmi krátké délky hranice mezi jeho pozemky a pozemky stavebníka. O existenci tohoto řízení se navíc dozvěděl až po vydání stavebního povolení, přičemž v odvolání proti němu prý jen velmi obecně namítal, že je opomenutým účastníkem stavebního řízení. Neuvedl žádnou skutečnost, z níž by vyplývalo přímé dotčení na jeho vlastnickém právu navrhovanou stavbou.

Přes jisté rozdílnosti tohoto případu s věcí přezkoumávanou Krajským soudem v Hradci Králové, vyplývají z tohoto rozsudku následující obecné zásady pro zkoumání okruhu účastníků stavebního řízení (viz dále citace z uvedeného rozsudku).

„Pojem přímé dotčení vlastnického práva je v judikatuře Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 54/2011-85 a ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 67/2008-111) konstantně vykládán jako změna poměrů v lokalitě vyvolaná zamýšlenou stavbou, která má vliv na podstatu, obsah nebo výkon vlastnických práv. Může se jednat např. o dotčení imisemi ve smyslu ust. § 127 odst. 1 o. z. z roku 1964, tj. stíněním, hlukem, prachem, pachem, zápachem, kouřem, vibracemi, světlem, zvýšenou intenzitou dopravy apod. Obdobně jsou imise upraveny i v ust. § 1013 zákona č. [89/2012 Sb.](#)“

Prvoinstanční správní orgán ani žalovaný však možnosti dotčení vlastnických práv žalobců zamýšlenou stavbou zastřešení z pohledu občanského zákoníku vůbec nezkoumali. Možnost jejich obtěžování např. hlukem, prašností ze stavby či užíváním jediné a velmi úzké komunikace, průjezdné jen pro jeden automobil, přitom není vůbec vyloučena. O tom ostatně zcela zjevně svědčí podmínky č. 5, 6, 7. 8. 9. 14 a 17 vydaného stavebního povolení Městským úřadem Špindlerův Mlýn na stavbu zastřešení ze dne 28. 1. 2014. Tedy možnost dotčení vlastnických práv žalobců tu byla i v případě jen pouhého provádění stavby, přestože krajský soud chápe tuto otázku mnohem šířeji, jak rozvedl výše.

„Také z navazující judikatury Ústavního soudu vyplývá, že mezující sousedé budou účastníky územního a stavebního řízení vždy, vzdálenější sousedi mohou být účastníky těchto řízení s přihlédnutím k okolnostem konkrétního případu (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 7. 4. 2005, sp. zn. III. ÚS 609/04).“

Prvoinstanční správní orgán ani žalovaný nerespektovali ani tento další základní předpoklad pro stanovení správního okruhu účastníků řízení, bez ohledu na to, co žalobci kdy k této otázce uvedli či neuvedli, neboť jak správně žalovaný uvedl, stanovení okruhu účastníků řízení je povinností správního orgánu. Žalovaný se rovněž mýlí, pokud tvrdí, že nebylo třeba zkoumat otázku účastenství žalobců

v daném stavebním řízení ve vztahu k přilehlé přístupové komunikaci, a to s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu spisové značky z As 57/2014, jímž byla zamítnuta kasační stížnost proti rozsudku nadepsaného krajského soudu ze dne 21. 1. 2014, č.j. 30A 34/2012-58. Je tomu totiž právě naopak, když se k tomu v jeho bodu č. 9 uvádí následující:

„Jiná situace by ovšem nastala v případě, že by stěžovatel vlastnil sousední nemovitost, jejíž dopravní dostupnost by byla povolovanou stavbou zásadně ovlivněna. Sousední nemovitostí se zde myslí i pozemek (či stavba) v určité vzdálenosti od umístěvaného záměru ve smyslu výše citovaného nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 19/99, která s ním bezprostředně nesousedí, ba dokonce může od něj být i značně vzdálena (pro inspiraci ohledně okruhu nemovitostí dotčených v souvislosti s dopravou je možno odkázat na výše citovaný rozsudek zdejšího soudu č. j. 1 As 6/2011 - 347). V tomto bodě tedy není možno dát krajskému soudu zcela za pravdu, neboť ani vzdálenost 100 a více metrů sama o sobě nevylučuje dotčení vlastnického práva. Jistě by tedy bylo možno uvažovat o tom, že zachování cesty zpřístupňující daný pozemek či stavbu je nutnou podmínkou pro plnohodnotný výkon vlastnického práva k takovéto nemovitosti, a že tudíž dotčením veřejného subjektivního práva na užívání takovéto cesty je zprostředkovaně dotčeno i toto vlastnické právo. O správnosti popsání směru úvah svědčí i rozsudek z oblasti pozemních komunikací, v němž Nejvyšší správní soud dovedl, že osoby, jejichž nutnou komunikační potřebu určitá pozemní komunikace naplňuje, mají být účastníky řízení o odstranění pevné překážky z takové komunikace (rozsudek ze dne 15. listopadu 2007, č. j. 6 Ans 2/2007 - 128, publ. pod č. 1486/2008 Sb. NSS). Nutnou komunikační potřebu ovšem určitá cesta naplňuje pouze tehdy, je-li jedinou, či alespoň jedinou vhodnou, dopravní spojnici pro danou nemovitost.“

Vzhledem k výše uvedenému proto musel krajský soud uzavřít s tím, že orgány veřejné správy zúčastněné na řízení se dopustily celé řady pochybení, když nesprávně vyhodnotily povahu dané stavby, kterou nesprávně měly za stavební úpravu, ačkoliv se jedná o přístavbu, na tomto pochybení založily nesprávné úvahy o neúčastenství žalobců v daném stavebním řízení, žalobcům se nedostalo přiměřeného poučení o tom, že stavební úřad bude o jejich účastenství ve stavebním řízení rozhodovat a neměli tak možnost cíleně se vyjádřit k věci. Dále chybně aplikovaly ustanovení § 109 písm. e) nového stavebního zákona na daný případ, neboť i v důsledku pouhého provádění stavby zde existovala možnost přímého dotčení vlastnických práv žalobců a nerespektovaly konstantní judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, že mezující sused má privilegované postavení účastníka stavebního řízení, že jím je vždy.

Krajskému soudu v Hradci Králové proto nezbylo, než žalovaná rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a c) s.ř.s. pro nedostatek důvodů rozhodnutí, rozpor skutkového stavu věci, který vzal žalovaný za základ žalovaných rozhodnutí se spisy, jakož i pro podstatné porušení ustanovení o řízení, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, zrušit a věci žalovanému vrátit k dalšímu řízení. Protože týmiž nedostatky trpěla i prvoinstanční správní rozhodnutí, jež žalovaným rozhodnutím předcházela, zrušil krajský soud podle § 78 odst. 3 s.ř.s. rovněž je (viz výrok I. tohoto rozsudku). Právním názorem vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku jsou v dalším řízení správní orgány vázány (viz § 78 odst. 5 s.ř.s.)

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení, V. D., nemohlo na závěrech krajského soudu nic změnit.

Rozhodování o návrhu na vydání rozhodnutí o přiznání odkladného účinku žalobě se stalo vzhledem k tomu, že bylo rozhodnuto přímo ve věci, již bezpředmětným.

VI. Náklady řízení

Žalobci měli ve věci úspěch, a proto mají právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s.ř.s. proti účastníkovi, který úspěch neměl. Náklady žalobců, kteří podali společnou žalobu, spočívaly v náhradě soudních poplatků celkové výši 7.000,- Kč (2x po 3.000,-Kč za každého žalobce, 1.000,-Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě), odměně advokátky za zastupování za celkem čtyři úkony právní služby po 3.100,-Kč (za každého ze žalobců převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby soudu, - § 11 odst. 1 písm. a/, d/ a g/ a § 9 odst. 3 písm. f/ ve spojení s § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb., v platném znění) a v náhradě hotových výdajů 1.200,-Kč za celkem čtyři úkony po 300,-Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky). Protože šlo o společné úkony, když zástupkyně zastupovala oba žalobce, byla její odměna snížena o 20%, tedy namísto 12.400,-Kč činí 9.920,-Kč (viz § 12 odst. 4 vyhl. Č. 177/1996 Sb. Náhrada nákladů řízení tak činí celkem 18.120,-Kč, jak bylo stanoveno ve II. výroku tohoto rozsudku. Náklady řízení je žalovaný povinen zaplatit zástupkyni žalobců, neboť je advokátkou (viz § 64 s.ř.s. a § 149 odst. 1 o.s.ř.).

Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jim soud uložil. Žádné takové náklady osobě zúčastněné na řízení nevznikly (viz výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 3. prosince 2014

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu